

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem posloju.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.

Za inserate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—,
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—,
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zui-
žana cena.

Štev. 6.

V Ptuju v nedeljo dne 23. marca 1902.

III. letnik.

Velika noč.

Spomlad je spet! Nežni popki poganjajo iz vsake veje in kmalu se bode cela narava prerodila! Vse bode zopet cvelo in dihala novo lepše življenje! Priroda obhaja — vstajenje! Vstajenje enako onemu velikan-skemu, katero bodemo obhajali tudi skoraj vsi krist-jani po vesolnem svetu, to je spomin vstajenja našega večnega Odrešenika. Tam v jutrovi deželi je zasijala krasna in prelepa zvezda, katera je razsvetila ves svet, nebeška žena je rodila Jezusa Kristusa! Tam v ju-dovski deželi so ga nabili sovražniki njegovi na križ, a vendar je srečno premagal vso peklensko moč, na tretji dan je vstal od mrtvih. Žena Herodeža, kateri je Kristusa obsodil, je rekla na tretjo jutro po smrti Kristusovi: „Nacarejec katerega si obsodil je bil ne-dolžen, zakaj glej! nocoj se mi je prikazal v spanju, in videla sem ga v nebeški svitlobi!“ Zares nedolžen je bil. Čist kakor jutranja zarja je njegov značaj, poln neskončne milobe. „Učite se od mene, ker jaz sem pohleven“ je sam rekel in njegova najvišja za-poved je bila, da naj človek ljubi Boga čez vse, bliž-

njega pa kakor samega sebe, da naj celo svojemu sovražniku povrača hudo z dobrim. In kako je bil pravičen! Kako neskončno dobrosrčen! Njegovi tovariši in prijatelji niso bili bogataši in velikaši, temveč na-vadni ljudje priprosto ljudstvo. S siromaki in bolniki je imel največ opraviti, dobro vedoč, da je treba tam največ pomoči. In pri vsem tem je ostal sam popol-noma brez premoženja, saj je znano, da je sam rekel: „Sin človekov nima niti toliko, kam bi položil svojo glavo!“ Poglejmo njegove tedajne učence in njegove apostole. Priprosti ribiči so bili, a s svojim vzgledom in s svojo božjo besedo so sprebrnili tedaj do cela izprijeno zanikerno in nečisto ljudstvo! Siromašno so živeli vsi učenci kakor njihov večni Učitelj, a življenje njihovo bilo je brez vsakega madeža.

Dandanes sevè živijo njihovi nasledniki, oznanje-valci presvetih Kristusovih resnic, malo drugače. Saj vsaki vè kaj mislim! Pa dragi bralci! pustimo tudi njim veselo alelujo, saj vemo, da je On, kojega vsta-jenje bodemo kmalu vesolno obhajali, bil tudi strog, saj vemo, da je, ko so Judje tempel ali svetišče nje-govega očeta do skrajne mere oskrunili v svetem svo-

Pobeljeni grobovi.

Zaloigra iz življenja slovenskega naroda.

Kraj dejanja: Maribor ob Dravi.

Osebe:

1. „Naš Dom“, po domače „Fihpos,“
2. „Slov. Gospodar,“ njegov prečastiti oče,
3. „Štajerc“, zagovornik kmeta in obrtnikov,
4. Urša, gospodinja „Fihposovega očeta“,
5. Pravica, c. kr. žandarm.

Dalje.

IV.

Oče: K moji mizi se vsedi in zalij boječo svojo dušo s par kupicami dobrega ljutomercana, da bode postala bolj korajžna!“

Fihpos se priliža očetu, natoči kozarec, ga vzdigne, rekoč: „Bog živi celo našo kompanijo!“ ter zvrne vso vino na enkrat v svoja široka usta.

Oče, tudi spraznivši velik glaž: Tako je prav dečko, korajža zmiraj nekaj velja. Mi klerikalci smo po nekod zelo mogočni. Pa povsod, kjer imamo kaj moči, se moramo za isto zahvaliti le naši predrznosti.

Če bi ne bili zelo zviti, potuhnjeni in korajžni, bi nas danes še . . . ne hotel več povohati.“

Fihpos začuden: „Kako pa to?“

Oče: Hm, navadna stvar! Doma se hlinimo za ljudske prijatelje, v politiki pa delamo ravno nasprotno. In bi tudi neumni bili, če bi ne delali tako, ker ako bi se zmiraj in povsod za kmeta, obrtnika in delavca potegovali, bi se bili zamerili visoki gospodi ki bi tedaj morala malo bolj globoko segati v svoje denarne žaklje.“

Fihpos: „Ali pa ljudstvo zaradi tega ni jezno na nas?“

Oče: „Kaj še? Navadni ljudje ne vejo, kaj se po svetu godi in zato ti lepo verjamejo, če pišeš ali rečeš: ljubi kmet, mi in naši poslanci ne moremo ničesar doseči, mi smo veliki reveži, nas vse zatira! Za tako hinavsko laž nas potem še ljudstvo omiluje in premnogemu našemu priganjaču celo kaj podari, češ: gospod se trudijo za nas. Prav dobro si zapomni, da je tako počenjanje najvišja politika.“

Fihpos: „Štajerc“ pa pravi, da je to nesramno farbanje in izsesavanje kmetov.“

jem navdušenju lastnoročno izgnal vse, kateri so tam menjavali denar ali pa kupčevali! On nas bode sodil vse, tudi naše klerikalce, toraj ne smemo soditi sami!

Vstajenje! Vstajenje, komu nebi ta beseda napolnjevala s čistim otročjim veseljem srcà? Ako Kristus nebi bil od mrtvih vstal, bi bila prazna naša vera, prazno tudi vso naše upanje in prazne vse naše nade. Zakaj, njegovo vstajenje je znak in pomen vstajenja vseh dobrih in slabih. Dragi kmet! ako si ti v sili, ako si v mukah, ako te trpinči vsakdanje tvoje življenje, ako moraš trdo in hudo delati, da si zaslužiš svoj kruh, pomisli, da ni vse tvoje trpljenje, vse tvoje muke nič proti tistim mukam in proti tistemu trpljenju, katero je imel tvoj večni Odrešenik. Vse ga je zapustilo, vsi njegovi prijatelji in učenci so odbežali, da celo, njegov apostel in prvi naslednik na zemlji ga je zatajil trikrat. Grozovitne muke, so mu prizadevale težke njegove rane, težek njegov križ, in kako ga je moralo boleti srce, ker je videl da mora trpeti vse popolnoma nedolžen! Oh pač neskončno dobro je moralo biti to sveto srce, katero je tako ljubilo človeštvo, da je krvavelo za rod bodoči, za prihodne boljše ljudi. V celem svetu pismu ne najde nihče mesta v katerem bi bilo brati, da je videl kdo Kristusa smejeti se, pač pa ga je videlo mnogo ljudi in večkrat, da se je jokalo! Zdaj pa še vam hočem ljubi napredni kmetje in bralci našega vrlega Štajerca izročiti po moji moči malo pisanko. Blagoslov tistega, kojega vstajenje bode kmalu obhajali naj vas sprejme na vaših potih, da bode tudi vaše vstajenje nekdanj, ko nas bojo zvale angeljev trobente prav srčna in vesela aleluja!

Vojna v Južni Afriki.

Angleže so Buri posebno dne 7. marca prav hudo nabili, vjeli okoli 1000 Angležev, koliko je bilo ubitih se natančno ne ve, ker Angleži stvar zavijajo

Oče: „Naj reče, kar hoče; glavno je, da se nam pri tem dobro godi. Po ti visoki politiki imamo mi klerikalci mnogo političnih grehov na vesti. Nekaj ti jih hočem povedati, ker znam, da zavoljo svoje mladosti še ne moreš vedeti za nje. Poslušaj tedaj! Naši, to je, vsi klerikalni poslanci so glasovali za postavo, vsled katere so se cenila posestva v Galiciji za eno petino više kakor pri nas.

Fihpos: „Tedaj pa morajo zdaj naši kmetje za 20 procentov večji davek plačevati kakor gališki posestniki. Ni-li to prevelika krivica?“

Oče: „Krivica sem ali taj. Le pomisli, da je večji del gališke dežele v rokah tamošnih klerikalnih plemenitašev in neštevilnih opatov in škofov. Da je ta postava čisto prav, ker pomaga mogočnim našim prijateljem, ti pa pri drugih prilikah zopet nam. Naši kmetje pa se itak radi dajo stričiti kakor pohlevne ovce.“

Fihpos: Mi smo tedaj zvesti prijatelji, ker v dejanju kažemo svojo prijateljstvo.

Oče: To še nič ni. Še veliko več smo storili za nje. Klerikalni poslanci so bili tudi za to, da se je

in tajijo; vzeli so jim pet kanonov in ves drugi provijant ob enem pa ranili in potem vjeli celo angleškega generala Methuena in ga odpeljali seboj. Razen 200 vojakov večinoma oficirjev so tudi vzeli seboj. Ta vest je naredila za angleže grozno sramoto, Burom pa skoraj ves svet častita. To je bil najhujši poraz kar so jih Angleži doživeli na južnoafriškem bojišču. Angleži so hoteli Bure zajeti od treh strani. En oddelek je vodil Methuen, druga dva, pa druga dva angleška poveljnika, a tepeni so bili vsi trije, najbolj pa Methuen. Časniki poročajo pa še tudi o četrtem porazu Angležev. 12 februarja je dobilo namreč 3 kompanij 28. pešpolka nalogo, polastiti se dveh farm blizu Zuckerboschranda, kjer so bili Buri pod poveljništvom Roosa in Albertsa. Angleška kolona, katero je vodil major Dowell, je štela 280 mož. Buri so spočetka navidezno bežali, tako da je zašla kompanija Angležev predalec. Buri so jo nakrat zagrabili in v dveh minutah so izgubili Angleži več kot 50 mož. V teh bojih za obe farmi so izgubili Angleži enega častnika (ubit), 11 mož (ubiti), 7 častnikov in 36 mož (ranjeni) ter 100 mož (ujeti). Tudi mnogo orožja in voz s streljivom so izgubili Angleži! Tudi ta četrti poraz je bil potemtakem za Angleže prav občuten. Iz Londona poročajo nadalje: Minolo nedeljo, 9. t. m. se je začel zopet veliki lov na Bure med Frankfortom in Lindleyem. Pet angleških kolon je šlo proti zahodu v smeri Wolvehveka. V dolini Renoster je bilo ujetih 9 Burov, ki so se skrili v jame. Oddelek Mentzov pa je ušel, Buri so namreč pognali med Heilbronom in Volvehvekom čredo goved proti stražnicam in v splošni zmešnjavi sami utekli. Vseh skupaj so dobili Angleži le 50 Burov v pest, 1 Bur pa je bil ubit. Lov se toraj ni posrečil. O Methuenu se poroča, da se mu je obrnilo zopet na slabše. Daraley je najprej njegovi soprogi sporočil, da ga izpusti. Angleška oblastva so izrekla Delareyu za njegov pleme-

dalo gališki deželi za zemljiško odvezo 200 milijonov kron davčnega denarja, katerega je seveda samo naša preljuba poljska gospoda vtaknila v velike svoje kase.“

Fihpos: „Oh, to je lepo! To je bilo imenitno!“

Oče: „Le počasi! Še več koristi smo jim napravili. Gališka pobožna gospoda je smela žganje kuhati, ne da bi ji bilo treba od tega kakšen davek plačevati. Da so se pa tej krivični pravici odpovedali, so delovali klerikalci na to, da jim je vlada plačala 100 milijonov.“

Fihpos je od samega začudenja zazijal ter potem dejal: „Izvrstno! Tako si mora človek za tuj denar pridobivati prijateljev! Pa so naši poslanci le za gališke prijatelje tako lepo skrbeli?“

Oče: O ne, tudi drugim so pomagali, na pr. češkim fabrikantom cukra, ki so večinoma goreči klerikalci. Naši poslanci so glasovali za postavo, po kateri so dobili ti bogataši tekom let že blizu 800 milijonov kron darila, da lažje prodavajo in vozijo cukrer v daljne kraje.“

Dalje prihodnjič.)